



08-12-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল – আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ মিলনেই সঁচা সংগম অথবা কুম্ভ, এই মিলনৰ দ্বাৰাই তোমালোক পৱিত্ৰ হোৱা, তাৰ সোঁৱৰণী হিচাপেই আকৌ সেই মেলা উদ্‌যাপন কৰে"

***প্ৰশ্ন :-** তোমালোক সন্তানসকল কোনটো কথাত অতি বিজ্ঞ হোৱা উচিত?

***উত্তৰ :-** জ্ঞানৰ যি সূক্ষ্ম কথা আছে, সেয়া বুজোৱাৰ ক্ষেত্ৰত অতি বিজ্ঞ হোৱা উচিত। যুক্তিৰে জ্ঞান-মৰ্গ আৰু ভক্তি-মৰ্গক সিদ্ধ কৰিব লাগে। এনেকৈ বুজাব লাগে যেনেকৈ নিগনিয়ৈ ফুঁৱাইও দিয়ে আৰু কামোৰেও গতিকে চাৰ্ভিচৰ (সেৱাৰ) যুক্তি ৰচিব লাগে। কুম্ভ মেলাত প্ৰদৰ্শনী পাতি অনেক আত্মাৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। পতিতৰ পৰা পাৱন হোৱাৰ উপায় শুনাব লাগে।

***গীত :-** এই পাপৰ দুনিয়াৰ পৰা..... (ইচ্ পাপ কি দুনিয়া চে.....)

ওঁম্ শান্তি। পিতাই বহিলৈ সন্তানসকলক বুজাইছে পাপৰ দুনিয়াক কলিযুগী, পতিত, ভ্ৰষ্টাচাৰী দুনিয়া বুলি কোৱা হয়, আকৌ পুণ্যৰ দুনিয়াক সত্যযুগী, পাৱন, শ্ৰেষ্ঠাচাৰী দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। পৰম আত্মাহে আহি পুণ্যাত্মা, পৱিত্ৰাত্মা অথবা পুণ্যৰ দুনিয়া গঢ়ে। মনুষ্যই চিঞৰে-পতিত-পাৱন পিতাক কিয়নো নিজে পাৱন নহয়। যদি এনেকৈয়ে বুজিছে যে পতিত-পাৱন গঙ্গা অথবা দ্ৰিবেণী হয় তেন্তে পতিত-পাৱন আহা বুলি কিয় আহ্বান কৰে? গঙ্গা বা দ্ৰিবেণীতো আছেই, সেয়া থকা স্বত্তেও আহ্বান কৰি থাকে। বুদ্ধি তথাপিও পৰমাত্মাৰ ফালে যায়। পৰমপিতা পৰমাত্মা যি জ্ঞানৰ সাগৰ, তেওঁ আহিব লাগে। অকল আত্মা নহয় পৱিত্ৰ জীৱাত্মা বুলি কোৱা হ'ব। এতিয়া পাৱন জীৱাত্মাতো কোনো নাই। পতিত-পাৱন পিতা তেতিয়াই আহে যেতিয়া সত্যযুগী পাৱন দুনিয়াৰ স্থাপনা কৰিব লাগে আৰু কলিযুগী দুনিয়াৰ বিনাশ কৰিব লাগে। নিশ্চয় সংগমতে আহিব। সংগমক কুম্ভ বুলিও কয়। দ্ৰিবেণীৰ সংগম, তাৰ নাম কুম্ভ ৰাখি দিলে। এনেকৈ কয় যে তিনিওখন নদী পৰস্পৰ মিলিত হয়। বাস্তৱত হৈছে দুখন নদী। তৃতীয়খন নদী গুপ্ত বুলি কৈ দিয়ে। তেনেহ'লে কি এই কুম্ভ মেলাত পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব জানো? পতিত-পাৱন নিশ্চয় আহিব লাগে। তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। পতিত দুনিয়াক পাৱন কৰি তোলা, কলিযুগক সত্যযুগ কৰি তোলা - এইয়াতো পৰমপিতা পৰমাত্মাৰেই কাম, মনুষ্যৰ নহয়। এয়াতো সকলো ব্লাইণ্ডফেইথ্ (অন্ধবিশ্বাস)। এতিয়া অন্ধক লাখুটিৰ প্ৰয়োজন। তোমালোক এতিয়া লাখুটি হৈছা পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। লাখুটিও অনেক প্ৰকাৰৰ থাকে। কিছুমান লাখুটি এশ টকাত আৰু কিছুমান দুটকাতো পোৱা যায়। ইয়াতো সকলো ক্ৰমানুসৰি হয়। কিছুমান বহুত চাৰ্ভিচেবুল (সেৱাধাৰী)। যেতিয়া বেমাৰ হয় তেতিয়া ছাৰ্জনক মতিবলগীয়া হয়। এইয়া হৈছেই পতিত দুনিয়া। তোমালোক পাৱন হৈ আছা। কোৱা হয় – আত্মা-পৰমাত্মা বহু কাল বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল, পুনৰ যেতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মা আনেক আত্মাৰ মাজলৈ আহে তেতিয়া তাক কোৱা হয় সংগমৰ কুম্ভ।

মনুষ্যই কুম্ভৰ মেলাত বহুত দান কৰে। সেই উপাৰ্জন হয় সাধু-সন্ত সকলৰ আৰু চৰকাৰৰ। ইয়াত তোমালোকে তন-মন-ধনেৰে সৈতে সকলো দান কৰিব লগা হয় পতিত-পাৱন পিতাক। তেওঁ পুনৰ তোমালোকক ভৱিষ্যতে স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। তেওঁলোকে নাম লয় দ্ৰিবেণীৰ আৰু দান-দিয়ে সাধু-সন্তক। বাস্তৱত সংগম তাকেই ক'ব য'ত সকলো নদী আহি সাগৰত লগ হয়। তাত সাগৰতো নাই। এইয়াটো নদী একেলগ হয়। নদী আৰু সাগৰৰ মিলনকেই সঁচা

মেলা বুলি কোৱা হয়। কিন্তু এইয়াও ড্ৰামাত (নাটকত) নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ইয়াত গভৰ্ণমেণ্টৰো (চৰকাৰৰ) ৰে'ল, মটৰ-গাড়ী, মাটিৰ পৰা বহুত উপাৰ্জন হয়। গতিকে ইয়াত উপাৰ্জনৰ মেলা লাগে। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলে নিৰ্ণয় কৰিব পাৰা কিয়নো তোমালোক ঈশ্বৰীয় মতত আছা। গতিকে কুস্ত মেলাৰ অৰ্থ উলিয়াব লাগে। বাবাই এচে (ৰচনা) দিছে। যিসকল ছেসিবুল (সজাগ) সন্তান তেওঁক উঠাব লাগে। সকলোতকৈ প্ৰথম নম্বৰৰ সজাগ সন্তান হৈছে মম্মা দ্বিতীয়তে সঞ্জয়। সেয়া আকৌ বিলাবলৈ প্ৰচাৰ পত্ৰিকা বনাব লাগে। এই ত্ৰিবেণী পতিত-পাৰনি নহয়। পতিত পাৰনতো সকলোৰে সংগতি দাতা এজন শিৱবাবা। ত্ৰিবেণীক সংগতি দাতা বুলিতো নকয়। এই নদীবোৰতো আছেই। অহাৰ কথাই নাই। এনেকৈ গায় যে পতিত-পাৰন আহা, আহি পাৰন কৰি তোলা গতিকে এই প্ৰচাৰ-পত্ৰিকা উলিয়াব লাগে - ভাই-ভনীসকল, পতিত-পাৰন জ্ঞান সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা নে এই নদীবোৰ? এই নদীবোৰতো সদায় আছেই। পৰমাত্মাক আহিবলৈ আহ্বান কৰা হয়। বাস্তৱত পতিত-পাৰন হৈছে এজন পৰমাত্মা, আত্মাসকল আৰু পৰমাত্মা বহু কাল বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল.... সেই সংগুৰুৱেই আহি সকলোকে সংগতি দি উভতাই লৈ যায়। বাস্তৱত স্নানতো পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ জ্ঞানেৰেহে কৰিব লাগে। পাৰন দুনিয়াৰ স্থাপনা পৰমপিতা পৰমাত্মাই কৰায়। তোমালোকে তেওঁক নাজানা। ভাৰত যেতিয়া শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল তেতিয়া তাত দেহী-অভিমানী দেৱতাসকল আছিল। তাক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়। এতিয়া কুস্তমেলাত গৈ সন্তানসকলে বুজাবলৈ প্ৰদৰ্শনী পাতিব লাগে। বুজাব লাগে পতিত-পাৰন এজনেই পিতা, তেওঁ কয় - মই তেতিয়াই আহো যেতিয়া পতিতৰ পৰা পাৰন কৰি তুলিবলগীয়া হয়। গতিকে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে। ৰক্ষা বন্ধনৰ সম্বন্ধ ভগৱানৰ লগত আছে, সাধু-সন্তৰ লগত নহয়। প্ৰতিজ্ঞা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে কৰা হয়, ত্ৰিবেণীৰ সৈতে নহয়। হে বাবা, আমি তোমাৰ শ্ৰীমতেৰে পাৰন হ'বলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰোঁ। পিতাইও কয় মই তোমালোকক পাৰন দুনিয়াৰ মালিক কৰি তুলিম। এইয়া হৈছে পিতাৰী ইংগিত। ইয়াত সেৱা কৰোঁতাসকল বহুত তীক্ষ্ণ হ'ব লাগে। চিত্ৰও আৰু বনাব লাগে। ইয়াৰ কাৰণে ভাল মণ্ডপ ল'ব লাগে। তোমালোকৰ শত্ৰুও বহুত ওলাব, কোনো সময়ত জুই লগাবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰিব। কোনোবাই কাজিয়া কৰিব বিচাৰিলে গালি দিবলৈ লাগি যায়। তোমালোকে নিৰহংকাৰী হৈ চাইলেসত (মৌন হৈ) থাকিব লাগে। ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলতো প্ৰখ্যাত হৈ গৈছে। প্ৰচাৰ পত্ৰিকা আদি নিশ্চয় বিতৰণ কৰিব লাগে। কুস্তমেলাৰ বিশেষ মহত্ব আছে। বাস্তৱত মহত্ব এতিয়াৰ, এয়াও ড্ৰামাৰ খেল। তাৰ পৰাও কাৰোবাৰ কল্যাণ হ'ব পাৰে। কিন্তু মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। কাঁইটৰ পৰা ফুল কৰি তোলোতে মেহনত লাগে। কুস্তমেলাত প্ৰদৰ্শনী কৰিবলৈও সাহস লাগে, চিনা-পৰিচয় লাগে যাতে কোনো বিঘিনি নাহে। তোমালোকে সিদ্ধ কৰিব লাগে যে পতিত-পাৰন কোন হয়? মনুষ্যই পাৰন দুনিয়া স্বৰ্গক স্মৰণো কৰে। কোনোবা মৰিলে ক'ব অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল। তাততো বহুত উৎকৃষ্ট খাদ্য আদি থাকে, তাৰ পৰা আকৌ ইয়ালৈ মাতি কিয় খাবলৈ দিয়া? তোমালোকে শ্ৰীনাথৰ মন্দিৰত দেখিবা - কিমানক অনেক প্ৰকাৰৰ ভোগ তৈয়াৰ কৰে। এতিয়া শ্ৰীনাথ পুৰী আৰু জগন্নাথ পুৰী, বাস্তৱত একেই কিন্তু শ্ৰীনাথ দ্বাৰত দেখিবা বহুত বৈভৱ তৈয়াৰ কৰে আৰু জগন্নাথ পুৰীত মাত্ৰ ফিকা চাউলৰ ভোগ লগায়। ঘিউ আদি একো নপৰে। এই পাৰ্থক্যই কয় - বগা (পৰিত্ৰ) হ'লে এনেকুৱা অনেক প্ৰকাৰৰ ভোগ আৰু ক'লা (অপৰিত্ৰ) হ'লে এই শুকান চাউল। ৰহস্য বহুত ভাল। এই পিতাই বহি বুজায়। শ্ৰীনাথ দ্বাৰত ইমান ভোগ লগায় আকৌ পূজাৰীসকলে দোকানত বিক্ৰীও কৰে। তেওঁলোকৰ উপাৰ্জনৰ আধাৰো ইয়াৰ ওপৰতেই। ওপৰতে পায় যেতিয়া উপাৰ্জনো কৰে। গতিকে চোৱা কিমান অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ কথা। এইয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। জ্ঞান মাৰ্গ হৈছে সংগতিৰ মাৰ্গ, গঙ্গা স্নান কৰিলে মুঠেও সংগতি নহয়। বহুত যুক্তিৰে বুজাব লাগে। যেনেদৰে নিগনিয়ৈ ফুঁ মাৰি কামোৰে। বুজিবলৈ আৰু বুজাবলৈ অতি বিজ্ঞ হ'ব লাগে। এইবোৰ কিমান সংবেদনশীল কথা। মনুষ্যই কয় যে হে পৰমপিতা পৰমাত্মা, তোমাৰ গতি-মতি তুমিহে জানা। ইয়াৰ অৰ্থতো বুজি নাপায়। তোমাৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা যি

সংগতি পোৱা যায় সেয়া তুমিহে কৰাব পাৰা আৰু অন্য কোনেও নোৱাৰে। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই। 'সৰ্ব' শব্দটি নিশ্চয় উল্লেখ কৰিব লাগে। বহুত বুজোৱা হয়। কিন্তু বুজোতা বহুত কম ওলায়। প্ৰজাতো বহুত হৈ থাকে।

মনুষ্যই খোদাৰ নামত বহুত দান-পুণ্য কৰে তেতিয়া এটা জন্মৰ কাৰণে ফল পায়। ইয়াত তো 21 জন্মৰ কাৰণে পোৱা যায়। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান কৰিলে শক্তি পোৱা যায়। এই ঈশ্বৰক নাজানে যেতিয়া শক্তিয়েই নাথাকিল। হিন্দুসকলৰ গুৰু-গোঁসাই বহুত আছে। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ দেখিবা এজনেই। এজনক কিমান ৰিগাৰ্ড (সন্মান) দিয়ে। ৰিলিজিয়ন ইজ্ মাউট (ধৰ্মই শক্তি) বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে ধৰ্মক বুজিলা গতিকে কিমান শক্তি পাইছা। বাবাই কয় - সন্তানসকল, সকলোকে এয়াই বশীকৰণ মন্ত্ৰ দিয়া। সন্তানসকলক পিতাই কয় - তোমালোক য'ৰ পৰা আহিছা সেইয়া স্মৰণ কৰিলে অস্তিমৰ স্থিতিয়েই গতি হৈ যাব। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে পাৱন হ'ব পাৰিবা। পাপ দণ্ড হ'ব। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰিব লাগে, যাৰ দ্বাৰা গোটেই চক্ৰ বুদ্ধিত আহি যায়। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ পৰা বুদ্ধি আঁতৰাই পিতাৰ সৈতে লগাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে যাতে অন্ত সময়ত সেইয়াই স্মৃতিলৈ আহে। অন্য কাৰোবাৰ স্মৃতি আহিলে শাস্তি খাব লাগিব আৰু পদো কম হৈ যাব। গতিকে বাস্তৱত কুস্ত বুলি কল্পৰ সংগমক কোৱা হয়, যেতিয়া আত্মা আৰু পৰমাত্মা মিলিত হয়। পৰমাত্মাহে আহি ৰাজযোগ শিকায়। তেওঁ হৈছে পুনৰ্জন্ম ৰহিত। কিন্তু সন্তানসকলেও বুজি নাপায়। শ্ৰীমতত নচলিলে বৈতৰণী কেনেকৈ পাৰ হ'ব? বৈতৰণী পাৰ হোৱা মানে ৰজাৰ পদ পোৱা। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাই ৰাজত্ব পোৱা যায়। শ্ৰীমতত নচলিলে অৱশেষত নিঃশেষ হৈ যায়। প্ৰেমিকৰ সৈতে সেইজনেই যাব যাৰ দ্বীপক জ্বলি থাকিব। যাৰ দ্বীপক নুমাই আছে তেওঁ জানো লগত যাব পাৰিব। অনন্য সন্তানসকলহে যাব। বাকীতো ক্ৰমানুসৰি পিছত আহিব কিন্তু পৰিত্ৰতো সকলো হ'ব। সকলো আত্মা একে সমানে শক্তিশালী হ'ব নোৱাৰে। প্ৰত্যেক আত্মাৰ ভূমিকা নিজৰ-নিজৰ। একে ধৰণৰ পদ পাব নোৱাৰে। অন্তত সকলোৰে ভূমিকা স্পষ্ট হৈ যাব। বৃক্ষ কিমান ডাঙৰ, কিমান মনুষ্য আছে! মুখ্যত যি ডাঙৰ-ডাঙৰ ঠাল-ঠেঙুলি আছে সেইয়া দেখিবলৈ পোৱা যাব। মুখ্য হৈছে ফাউণ্ডেচন (আধাৰ)। বাকীতো পিছত আহে, তেওঁলোকৰ শক্তি কম হয়। স্বৰ্গলৈ সকলোৱে আহিব নোৱাৰে। ভাৰতেই হেৰেন (স্বৰ্গ) আছিল। এনেকুৱা নহয় যে ভাৰতৰ সলনি জাপান খণ্ড হেৰেন (স্বৰ্গ) হৈ যাব। এনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে। অচ্ছা!

বাপদাদা তথা মাতা-পিতাৰ অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা জ্ঞানৰ তৰা স্বৰূপ সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাত্ৰিৰ ক্লাচ-24-04-68

সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে অন্য ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকসকলে সকলোৰে কল্যাণ কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোক আহে সকলোকে লৈ আহে। যিয়ে মুক্তি প্ৰদান কৰি পথ-প্ৰদৰ্শন কৰে তেওঁৰেই গায়ন কৰা হয়। তেওঁ ভাৰতলৈকে আহে। গতিকে ভাৰত সকলোতকৈ উচ্চ দেশ হৈ গ'ল। ভাৰতৰ বহুত মহিমা কৰিব লাগে। পিতাহে আহি সকলোৰে সংগতি কৰেহি, তেতিয়াহে শান্তি হয়। সৃষ্টিৰ আদিতে বিশ্বত শান্তি আছিল, স্বৰ্গত এটাই ধৰ্ম আছিল। এতিয়া অনেক ধৰ্ম। পিতাহে আহি শান্তি স্থাপনা কৰেহি। কল্পৰ আগৰ দৰেই কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান পাইছা গতিকে বিচাৰ সাগৰ মৰ্ণন চলি থাকে। অন্যতো কাৰো নচলে। এইয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা। দেহ-অভিমানৰ কাৰণে দেহকে পূজে। আত্মাই পুনৰ জন্ম নিশ্চয় ইয়াতেই ল'ব নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা - পাৱনতো এজনেই। পিতায়ে গুপ্ত জ্ঞান দিয়ে যাৰ দ্বাৰা সকলোৰে সংগতি হৈ যায়। বাকী হনুমান-গনেশ আদিৰ দৰে কোনো নাথাকে। এই সকলোকে পূজাৰী বুলি কোৱা হয়। অচ্ছা!

আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতা তথা দাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভবাৰ্ত্তি। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) শান্তিৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই এজন পিতাৰ সৈতে বুদ্ধিযোগ লগাব লাগে। অন্তিম সময়ত পিতাৰ বাহিৰে যাতে কোনো স্মৃতিলৈ নাহে।
- (2) নিৰহংকাৰী হৈ চাইলেঙ্গ (মৌনতা)ত থাকি কাঁইটক ফুল কৰি তোলাৰ মেহনত কৰিব লাগে। শ্ৰীমতত অন্ধৰ লাখুটি হ'ব লাগে। পাৰন হৈ পাৰন কৰি তুলিব লাগে।

***বৰদান:-** বাণীৰ লগতে মনেৰে শক্তিশালী সেৱা কৰোঁতা সহজ সফলতা মূৰ্ত হোৱা

যেনেকৈ বাণীৰ সেৱাত সদায় ব্যস্ত হৈ থকাৰ অনুভৱী হৈ গৈছা, তেনেকৈ সকলো সময়ত বাণীৰ লগে-লগে মনৰ সেৱা স্বতঃ হ'ব লাগে। মনৰ সেৱা অৰ্থাৎ সকলো সময়ত সকলো আত্মাৰ প্ৰতি স্বতঃ শুভ ভাৱনা আৰু শুভ কামনাৰ শুদ্ধ ভাইব্ৰেচন (প্ৰকল্পন) নিজৰ আৰু আনৰো অনুভৱ হওঁক, মনেৰে সকলো সময়তে সকলো আত্মাৰ প্ৰতি কল্যাণৰ ভাৱনা নিগৰি থাকক। গতিকে মনেৰে সেৱা কৰিলে বাণীৰ এনাৰ্জী (শক্তি) জমা হ'ব আৰু মনৰ এই শক্তিশালী সেৱাই সহজে সফলতা মূৰ্ত কৰি তুলিব।

***প্ৰোগান:-** নিজৰ প্ৰতিটো চলনৰ দ্বাৰা পিতাৰ নাম উজ্জ্বলাই তোলা জনেই প্ৰকৃত অৰ্থত ভগৱানৰ সহায়কাৰী হয়।

ওঁম্ শান্তি!!
